

vivatacademia

СТУДЕНТСЬКИЙ ЖУРНАЛ НАУКМА / ЛЮТИЙ 2010

п**ки**
Ще
гаряче
несказані новини
2009

LIMITED EDITION

© фото <http://deadeyeddoll.deviantart.com>

ВІД РЕДАКЦІЇ

Ви часто намагаєтесь пригадати те, що було у минулому році? Я не про ранок першого січня, а взагалі. Бо сьогодні вам здається, що подія мегаважлива – а завтра вже живете новим днем. Та з минулого варто щось виносити, хоча б приємні спогади.

Новий рік закидає нас у нове життя, і ми забуваємо про кризу, епідемію грипу, виграш «Шахтарем» Кубку УЄФА, врешті-решт й про крутий літній відпочинок забуваємо, або просто крутий відпочинок, або просто відпочинок. А я впевнена – є що пригадати.

“VAI” теж вирішив пригадати і зробити короткий підсумок 2009. Для журналу це був рік оновлень: новий редактор, новий логотип, нові перспективи і, сподіваюся, нові читачі – приємні спогади.

Погортаймо ж 2009 рік разом і посміхнімося, чи то від хорошого, чи то від того, що все вже у минулому...

Студентський
журнал
«Vivat Academia!»
№8, лютий 2010
Наклад 300
примірників

Засновник: Ольга
Мозкова
Головний редактор:
Ольга Іжик
Дорадник: Ольга
Хомета

Випусковий
редактор: Анна
Коталейчук

Арт-редактор:
Володимир Сисак

Журналісти:
Анастасія Новікова,
Анна Коталейчук,
Людмила Кушнір,
Іван Писем, Ярослав
Барков, Олена
Нескородяна, Галина
Чернікова, Анна
Середа, Олександра
Бойко

Коректори:
Анастасія Новікова,
Анна Коталейчук

Фотографії:
Анастасія Микитюк

Фінансовий відділ:
Анастасія Форіна

Контакти:

Головний редактор:
096 749 30 86
olhaizhyk@gmail.com

Менеджер з
фінансів,
Sponsor hunter:

097 896 43 15
danchik2006@ukr.net

ЗМІСТ

топ подій 2009 с.4

хто є хто с.6

(не)карантинне життя с.8

Квіт про статус с.12

фреш-погляд с.15

наслідки містера с.18

хліб+видовища с.20

тиждень права с.21

успіх після КМА с.24

ніжинська подорож с.26

казкотерапія с. 28

не ринком єдиним с.30

1

Свинячий
грип/
епідемія/
карантин

2

Смерть
Майкла
Джексона

“Шахтар”
виграв Кубок
УЄФА

Україна таки
проведе Євро
2012

Збірна
України не їде
на Чемпіонат
світу з
футболу 2010

Інші згадані події (у довільному порядку):

Повернення Андрія Шевченка в “Динамо”
(серпень 2009)

Відкриття “Донбас Арени” (29.08.09)

Весілля Ані Лорак (15.08.09)

Затримання генерала Пукача (22.07.09)

Перше в історії зіткнення штучних супутників
Землі (10.02.09)

Пожежа у нічному клубі «Хромя лошадь» у
Пермі (Росія) (5.12.09)

“Євробачення” у Москві (12 до 16.05.09)

Рішення про перехід Могиланки на семестри :(

Перемога збірної України з футболу над
англійцями у рамках

відбіркового турніру Чемпіонату світу 2010 року
1:0 (10.10.09)

Вихід «Волині» до півфіналу Кубка України
(28.10.09)

Скандал у таборі «Артек» (жовтень 2009)

Невдала Конференція зі зміни клімату у
Копенгагені (7 до 18.12.09)

Найвища народжуваність за часи незалежності

Ми провели опитування серед могилянців: які події з 2009-го року в Україні і світі Вам запам'яталися найбільше? Ось наш TOP-4 найчастіше згадуваних подій:

3

Барак Обама
– перший
темношкірий
Президент США

4

Економічна
криза

Однаково популярними були відповіді:

Смерть
Ігоря
Пелиха

Холодна
зима

Фільм
«Аватар»

Передвиборча
кампанія

Розробка нового українського літака – АН 158

Крістіану Роналду продали в мадридський
«Реал» за 94 мільйони євро (червень 2009)

Запуск адронного колайдера
(жовтень | грудень 2009)

Сомалійські пірати та «Аріана» (2.05.09
до 10.12.09)

Звернення Дмитрія Медведєва до Віктора
Ющенка (серпень 2009)

Вибори Патріарха РПЦ (1.02.09)

Візит Московського Патріарха Кіріла до України
(27.07/5.08.09)

Нові альбоми Крихітки «Рецепт» (27.12.09) і
Тартака «Опір матеріалів» (грудень)

Невдалий теракт нігерійця на борту літака
рейсу Амстердам/Детройт (25.12.09)

ЧАЙКА Open air (6 до 7.06.09)

«Ніч рекламожерів» (27.11.09)

Націоналізація банку Нуро Group Alpe Adria
(HGAA) владою Австрії (14.12.09)

Фільм «2012»

ХТО Є ХТО В ЧОЛОВІЧОМУ СВІТІ МОГИЛЯНКИ

СТУДЕНТКА ПО ОБМІНУ З ХОГВАРДСУ

Вам ніколи не спадало на думку, що могилянських хлопців можна класифікувати? Поділити їх на групи за уподобаннями, інтересами, способом проведення вільного часу? Так от, я вирішила спробувати і суб'єктивно згрупувала своїх респондентів, яким задала однакові питання, на чотири типи: ботан, мажор, активіст та нефор. Вашій увазі пропоную найяскравіші відповіді опитаних.

«БОТАН»

Що дала тобі Могилянка?

«Якісь фундаментальні знання, хоча б статус цього диплому – «Києво-Могилянська Академія».

Що зараз найбільше займає твій час?

«Або провожу час із друзями, або (як і багато могилянців) читаю різні мудрі книжки, або сиджу в Контакті».

Яким є справжній чоловік?

«Це щось середнє між брутальним чоловіком, який усім буде бити морди, і таким собі інтелігентом. Його риси – це в першу чергу рішучість, упевненість, здатність брати на себе відповідальність. Його «так» має бути «так», його «ні» має бути «ні».

Якою є ідеальна дівчина?

«По-перше, дуже порядна; по-друге, зі стійкими моральними принципами. Ну і звісно, вона має любити і поважати себе».

Як ти пов'язуєш своє майбутнє із майбутнім України?

«Я думаю, що починати потрібно із себе. Намагатися перетворити країну без роботи над собою – ознака людини, якій час до «Павлівки».

«АКТИВІСТ»

Що дала тобі Могилянка?

«Могилянка дала мені можливість зрозуміти напрямок, у якому я можу розвиватися, враховуючи свої здібності».

Що зараз найбільше займає твій час?

«50% навчання, 30% робота і 20% практична робота із людьми, волонтерство».

Яким є справжній чоловік?

«Реалізованим, конструктивним у рішеннях, відповідальним і відповідним своїй ролі».

Якою є ідеальна дівчина?

«Вона має бути природною, незважаючи на страхи, невміння, нерозуміння або що. Повинна зрозуміти, у чому її функція як жінки у цьому світі».

Як ти пов'язуєш своє майбутнє із майбутнім України?

«Для мене Україна – це, в першу чергу, люди, які мене оточують і проблеми, з якими я стикаюся у житті. Тобто я безпосередньо пов'язую своє майбутнє із Україною».

«МАЗОР»

Що дала тобі Могилянка?

«Могилянка дає якийсь дух такий... патріотичний. Хоча я не розмовляю українською мовою, але, як на мене, це не головне. Просто дух, який об'єднує. Могилянка – як велика родина така... Тут усі один одного знають, спілкуються, відпочивають усі разом, проводять тематичні вечірки».

Що зараз найбільше займає твій час?

«Не навчання, чесно скажу. Певно, друзі, відпочинок, а потім вже навчання».

Яким є справжній чоловік?

«Сильним для того, щоби захищати дівчину. Також мужнім, відвертим, чесним».

Якою є ідеальна дівчина?

«Ідеалів, на мою думку, не просто існує. Я можу сказати, що визначаю як стосунки між чоловіком і жінкою, якими вони мають бути. І чоловік, і жінка повинні бути чесними одне з одним, відкритими. Має бути взаєморозуміння і поступливість».

Як ти пов'язуєш своє майбутнє із майбутнім України?

«Я не думаю, що розвиток України буде настільки швидкий, що я зможу його побачити. Можливо, пощастить моїм дітям. Це здається песимістичним, але з нашими політиками, з нашою системою, навіть якщо одна людина бореться за правду, або п'ять чи десять – вони абсолютно нічого не зроблять. Якщо люди ідуть проти системи, то система їх просто з'їдає. Тобто я себе поки ніяк не пов'язую із успіхом України».

P. S. Звісно ж до цієї класифікації треба ставитися із гумором, адже я впевнена, що жодну людину неможливо звести до якогось типу, тип паче неможливо загнати в рамки могилянців, які часто взагалі не підпадають під жодні класифікації. А що стосується справжніх чоловіків та ідеальних дівчат, то звісно в житті все набагато складніше та цікавіше. Тож бажаю кожному знайти СВОЙ ідеал.

«НЕФОР»

Що дала тобі Могилянка?

«Могилянка навчила мене вчитися. Завдяки їй я знаю, як можна шукати інформацію, де і що треба робити. Могиляка навчила працювати у стислі терміни, контактувати із людьми».

Що зараз найбільше займає твій час?

«Інтернет. Я розумію, що з цим треба щось робити. Я себе обмежую. Коли у мене зламався комп'ютер – одразу став «нормальною» людиною. Заважають лінощі, тому треба щоразу стимулювати себе».

Яким є справжній чоловік?

«Я намагаюся робити те, що не шкодить ані суспільству, ані мені. Це і є по-справжньому діяти. Справжній чоловік – той, який зміг реалізувати себе, який досяг успіху і який може виховати гідних дітей».

Якою є ідеальна дівчина?

«Ідеальної дівчини не існує. У кожної є якісь «глюки», і до них треба пристосовуватися. Дівчина повинна чимось цікавитися – це для початку. Бо був у мене один прецедент, коли дівчина... цікавилася лише мною. Це було жахливо. А взагалі для кожної людини ідеальна дівчина – суто суб'єктивне поняття. Наприклад, для П'єра Кюрі ідеальною дівчиною була Марія Кюрі. Вони разом досліджували радіоактивні елементи. Якщо читали «Маленького принца», то там лисеня сказало, що «кохання – це не дивитися одне на одного, а разом дивитися в одному напрямку».

Як ти пов'язуєш своє майбутнє із майбутнім України?

«Мені зовсім не подобаються сучасні політичні тенденції, але в принципі всюди можна піднятися. В Україні створити бізнес дуже важко і ще складніше його підтримати, бо політичний курс та фінансові умови нестабільні. Взагалі-то, я хочу закордон. А потім повернуся і тут продовжуватиму. Можливо навіть викладанням буду займатися. Хто-зна. Це ніби ось-ось, але ще не скоро».

Життя під час карантину приває!

ЛЮДМИЛА КУШНІР

Карантин як Дід Мороз: коли ми були маленькими школярами, щозими на нього очікували. Тепер ми, дорослі й прагматичні, не вірили в існування карантину у стінах ВНЗ, а він прийшов... Протягом шкільного карантину було стільки справ: на вулиці – сніжки та ковзанка, вдома – тетріс, приставка, комп'ютерні ігри, мультики. А от чим займалися студенти?

Могилянська карантинівська наука

Більшість викладачів виявили неабияку зацікавленість спудейською долею, надіславши на електронні скриньки завдання на всі три тижні. Деякі надсилали навіть лекції.

Історики третього року навчання відправляли викладачам відпрацьовані семінари, рецензії до фільмів і реферати на електронні скриньки; філософи ж більшість відпрацьовань здали у письмовому вигляді після карантину. Більше пощастило історикам-четвертокурсникам: «Інновація наших викладачів? Це те, що вони вирішили насправді відпочити і дали нам це зробити! Ніяких завдань, лише зсилки на цікаві фільми для перегляду!» – слова Марії Музички.

Тяжко довелося правникам, а особливо четвертому року навчання: біля трьох десятків задач з кваліфікації злочинів у сфері господарської діяльності, тридцять тестових задач з кримінального процесу, завдання з адміністративного процесу та ін. Викладачі ФЕНу також не давали студентам

розслабитися.

Цікавий експеримент – он-лайн семінар – провів викладач з основ компаративістики Р. Семків. Майже половина філологів ФГН-4 змогли взяти участь у цьому семінарі в g-talk (чат від Google). Більшість залишилися задоволеними, адже висловитися встигли всі! Така форма роботи вчить швидко і лаконічно втілювати свої думки в електронне слово. Та і викладач зауважив, що студенти, які зазвичай відмовчувалися на парах, дуже приємно його вразили у мережі! Для тих спудей-філологів, які не мають постійного доступу до світової мережі, існує альтернатива – Google-група для обговорення семінарських питань.

Великий плюс могилянської освіти – це наші методичні плани, які і без допомоги викладача скерують в правильному напрямку. Могилянець – унікальний! Він і при зачинених бібліотеках і непостійному доступі до Інтернету знайде, що вчити, де і як. Головне – бажання!

Про море, музику, Канадський парламент, аби ми займалися активні могилянці протягом карантину

Для більшості з нас ранки під час карантину розпочиналися о дванадцятій – п'ятнадцятій годині. Могилянці не звикли марнувати часу, а тому програма карантину була насичена: середньостатистичний спудей переглянув два, а то й більше, сезонів улюбленого/нового серіалу; прочитав цікаві книжки, до яких не доходили руки впродовж насиченого навчальним життям осіннього триместру. І звісно незабутні зустрічі з друзями! Хоч зустрічатися довелося переважно он-лайн, але місця у світовій павутині вистачило всім.

Але деякі могилянці, наперекір усім застереженням, які лунали з телеекранів і вуст батьків, та загальній паніці, яка нищівно спустошувала аптеки та прилавки з часником та лимонами, вирішили не сидіти вдома, а мандрувати!

На Південь України вирушила Дарія Гайкалова, студентка ФГН-III. Спочатку планувала

до Івано-Франківська поїхати, але вирішила не хвилювати маму. Розпочалася мандрівка з Криму. «Купання в крижаному морі приносить заряд енергії на днів п'ять! А загалом у Криму було тепло – близько двадцяти градусів!» – ділиться враженнями Дарія. Про епідемію нагадували лише маски на працівниках державних закладів та зачинені кінотеатри. Але філософія затрималася тут лише на три дні.

Привабливішою для мандрівниці видалася Запорізька область та саме місто Запоріжжя: «Шалено-комфортні фільми Кім-Кідука, багато смачної їжі, Набоков та геніальні радянські фільми. От таким мене бавить Запоріжжя». Там не було жодних ознак епідемії: аптеки наповнені лікарськими засобами, а не людьми, та й кінотеатри відчинені. Пізнавала рідний край Дарія наодинці.

Ще одна наша студентка, Валерія Шведюк (ФЕН-ІV),

вирушила до Канади до української епідемії і майже весь карантин провела саме там. Валерія брала участь у Канадсько-Українській Парламентській Програмі (Canada-Ukraine Parliamentary Program, чи CUPP), яку започатковано 1991 року Фондацією Кафедри Українознавчих Студій Університету Торонто. Увесь відбір тривав п'ять місяців, протягом яких майбутні інтерни заповнили аплікацію, до якої входило і написання двох есе, виконували завдання директора програми (прокоментувати статтю чи висловити свою думку стосовно якогось питання), проходили співбесіду в Посольстві Канади, де виконали тест з англійської (або французької) та української мови та написали есе на задану тему, а потім знову виконання різноманітних завдань.

Іот восени 25 українських студентів, серед яких два студенти та дві випускниці Могилянки 2009 року, вирушили до Оттави. «Кожен із нас працював у офісі федерального депутата чи сенатора. Окрім того, ми відвідували групові зустрічі з канадськими посадовцями. Зустрічалися із Спікером Парламенту, з Міністром міжнародної торгівлі, з представниками Посольства США та Німеччини в Канаді, багатьма депутатами. Цікаво поспілкувалися із представниками української діаспори», – розповідає Валерія.

Встигли студенти й побачити країну кленів: побували в Монреалі, Квебеку та у найпівденнішому містечку Канади – Віндзорі, що знаходиться через річку від США. Насамкінець програми Валерія побачила Ніагарський водоспад та провела кілька днів у найбільшому місті Канади – Торонто, повному розваг та пригод. За майже два місяці перебування у Північній Америці українські інтерни отримали не лише нові культурні враження, а й певним чином змінили власне бачення політичних систем: «Мушу визнати, раніше я думала, що демократія у повному її прояві неможлива. Але Канада є успішним прикладом демократичної країни, мультикультуралізму та двомовності!»

Про грип АН1N1 в Україні Валерія вперше прочитала в Інтернеті та відразу запитала рідних: «Мої родичі, які проживають на Заході України, були стурбовані, але все ж заспокоювали, що не все так погано, як про це пишуть». У Канаді цей вірус з'явився значно раніше ніж в Україні, а кількість жертв значно перевищила українські показники. Натомість у медіа все було набагато спокійніше. «Жоден журналіст не дозволив би собі видати статтю із назвою «В Канаді помирають від свинячого грипу», як це було в Україні – такі публікації лише викликали би непотрібну паніку», – так Валерія порівнює ситуацію, що склалася у ЗМІ двох країн.

Зустріч зі спікером парламенту Канади

Валерія та інші інтерни

А от Тетяна Мацюк, студентка ФПвН-III, побувала в Німеччині на Церемонії Нагородження MTV EMA (Europe Music Awards). А розпочалося все ще в серпні, коли більше сотні українських креативних фанатів створили профілі на fanwalk.tv, де зазначили свою мотивацію – чому саме вони повинні потрапити на Фанвок (ходьба фанів) та Церемонію Нагородження MTV EMA. «За креативністю профілю журі обрало 15 найкращих. Нас запросили на українську MTV, де проводився кастинг. На кастингу я співала, танцювала, перефразувала пісні Rammstein і the Doors “в режимі он-лайн”, грала на бубні. Таким чином обрали 6 найкращих і найвідданіших фанів з України, при чому половина з них – могилянці!»

Фани пройшли пішки від Гамбурга до Берліна, щоби відвідати грандіозну подію року – шоу MTV EMA. Дорога видалася тяжкою: щодня вони долали від 15 до 30 км. На шляху були і ліси, і болота; і лише один сонячний день із дев'яти. Крокуючи Німеччиною: її околицями, маленькими містами та селами – активні українці пізнавали німецьку культуру, побут та менталітет. Організатори піклувалися про меломанів, підтримуючи їх несподіванками: «Нам влаштували заїзд на лісових катамаранах, які рухались залізницею через ліс – нам потрібно було лише крутити педалі. Цей дивовижний лісовий вид транспорту віз нас крізь хащі, якими бігали олені нам навздогін...», – ділиться незабутніми враженнями Тетяна.

Надесятий день у відомому німецькому івентхолі для фанатів співали зірки світу музичного, серед яких були Beyonce, Jay-Z, Shakira, Tokio Hotel та ін. По закінченню церемонії фани відвідали VIP-вечірку, а наступного дня – вже додому. Поверталися на українські терени вже літаком. Та найголовніше: «Я познайомилася з багатьма людьми, які справді розширили мій світогляд і дали зрозуміти, що яскраві, творчі і неординарні особистості – це люди, яким належить світ!» – у захваті розповідає Тетяна.

O₂ World

В цій берлінській залі відбувалась церемонія нагородження

Р.С. Грип і карантин – одна з найбільших подій українського життя 2009 року загалом та студентського зокрема, оскільки ставлення у кожного до цієї події різне. Одні засуджували дії влади, інші – підтримали запровадження карантину. Деякі протягом карантину подорожували, а хтось мав змогу поїхати додому, відіспатися, повітися. Але найголовніше, і ми на це сподіваємося, усім із Вас не познайомився тет-а-тет з грипом.

Університетська автономія

запорука якості української освіти

Для НАШОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ЄДИНА
МОЖЛИВА ПОЗИЦІЯ
- ЛІДЕРСТВО

29 липня 2009 року Могиллянці Постановою Кабінету Міністрів України № 799 надано статус автономного дослідницького національного вищого навчального закладу. Про перспективи та плани розвитку академії у зв'язку із новим статусом ми поспілкувалися з Президентом Могилянки професором Квітом.

РОЗМОВЛЯВ ЯРОСЛАВ БАРКОВ

Це дійсно важливий крок, але поки що зарано говорити про суттєве збільшення автономії. У законодавстві давно вже зазначено, що українські університети автономні й самоврядні, але це насправді нічого не означало. Статус дослідницького дозволяє нам зосередитися насамперед на науці, суттєво знизивши при цьому навчальне навантаження на викладачів, щоби вони мали більше часу для наукової праці. Також передбачено створення механізму про остаточне рішення університету щодо присвоєння вчених звань та присудження наукових ступенів. Це справді важливо. Але також нас дуже цікавить академічна, фінансова, адміністративна і кадрова автономія. Сподіваюся, що невдовзі відповідні урядові постанови також з'являться. Уявіть собі, що кошти, які приносять наші контрактники, держава вважає за бюджетні. Ці гроші приходять на наш рахунок у казначейство, а потім ми звертаємося до держави з проханням їх видати університету для відповідних витрат. Наші викладачі, які мають дипломи західних університетів, не мають в Україні належного визнання. Приміром, декан правничого факультету Андрій Мелешевич (PhD із Сіракузького університету, США); директор Докторської школи Михайло Винницький (PhD з Кембріджа); його заступник, наша випускниця Тетяна Огаркова (PhD із Сорбонни); також двоє нових викладачів, Сергій Куделя (PhD із Стенфорда) та Віталій Нестеренко (PhD з Іллінойського університету). Вони можуть викладати лише в статусі старшого викладача, але не професора. Тому українським університетам потрібно більше прав, аби вони працювали з більшою віддачею.

З іншого боку, Києво-Могилянська Академія є автономним університетом за своєю природою, бо нам вдається реалізувати майже всі освітні інноваційні проекти. Іноді ми порушуємо правила, тим самим змінюючи їх. Наприклад, ми перші в Україні відкрили бакалаврські, магістерські

та PhD програми. Останні досі «не вписуються» в чинні правила. У нас є програми, аналогів яким немає в Україні. Наприклад, Могилянська школа журналістики, включно з її орієнтацією на практичну журналістську діяльність та увагою до нових цифрових медіа. У планах – відкриття програм із виробництва фільмів за західними стандартами. Проте я вірю, що згодом відповідні зміни у підходах до журналістської освіти в Україні обов'язково з'являться.

Ми почуваємо себе автономним університетом. Відстоюємо, переконуємо, наполягаємо. Під час гарячих дискусій іноді доводиться звертатися до преси, і вона нас підтримує. На жаль, в Україні немає автономних університетів. Але ми боремися за автономію. Університет за своїм визначенням і призначенням повинен бути повністю самоврядним. У 2005 році ми з колегами створили консорціум із університетської автономії, до якого увійшло 8 університетів із різних регіонів України різної форми власності. Цей консорціум просуває в Україні ідеї західних академічних та управлінських свобод.

Які вигоди для могилянських студентів передбачає статус автономного дослідницького університету? Слід зазначити, що у Постанові Кабміну щодо Національного університету ім. Т. Г. Шевченка студентам обіцяють підвищити стипендію на 20 %, у Постанові про Могилянку про це не йдеться.

На жаль, спеціальних бюджетних коштів для підвищення стипендій не передбачається. Але якщо буде реалізована цьогорічна Постанова Кабінету Міністрів «Питання Національного університету «Києво-Могилянська академія», яка була прийнята після Указу Президента «Про відзначення 400-річчя Національного університету «Києво-Могилянська академія», то разом із підвищенням зарплати

нашим викладачам ми зможемо підвищити стипендії студентам та зарплати співробітникам.

Українська спільнота покладає надії на створення філії Могилянки у Севастополі. Коли розпочнеться процес створення даної філії? Яким буде цей виш за своїм обсягом, структурою?

Процес створення нашої філії в м. Севастополі триває. Хоч нині він практично заморожений у зв'язку із виборами. Починаючи з 2007 року ми контактували з Міністерством оборони України, яке було зацікавлене у співпраці з нашим університетом. Ми розробили і у 2008 році подали концепцію, яка передбачає з-поміж іншого розміщення Могилянської філії, кількість та перелік спеціальностей, кількість студентів та викладачів. Відповідно до цієї концепції, наша філія має функціонувати у двох будинках. Один міститься на території української навчальної частини у центрі Севастополя, другий - у бухті Голландія. Дана концепція була схвалена у Міністерстві оборони, погоджена з флотом. Все йшло добре, проте документ пролежав у Міністерстві цілий рік, і там ніхто й пальцем не ворухнув, щоби подати його на Кабмін. Я розумію, що до президентських виборів навряд чи хто на себе таку відповідальність візьме. Тим більше, у такий складний час, як зараз. Хоча треба мати на увазі, що Києво-Могилянська Академія відстоюватиме у Криму українські державні інтереси. На початках філія у Севастополі буде повністю підпорядкована Могилянці. За кілька років, коли її діяльність буде успішно розвиватися, ми будемо ініціювати надання їй статусу окремого університету. Маємо подібні успішні проекти з відкриттям Національного університету «Острозька академія» в Острозі та Південноукраїнського класичного університету ім. Петра Могили у Миколаєві.

Як Ви вирішите питання викладацького складу, адже у м. Севастополі може бути складно з фахівцями?

Ми говоримо не тільки про м. Севастопіль, а й про весь Крим. Плануємо шукати викладачів скрізь, у т.ч. серед наших випускників. І я переконаний, що знайдемо і залучимо кращі кадри. Також будемо орієнтуватися на абітурієнтів з усього Криму. Маємо спільні плани із кримськими татарами. До речі,

цього року заступник голови Меджлісу кримсько-татарського народу Рефат Чубаров став почесним професором НаУКМА. За кілька років, я впевнений, ми зможемо створити у Севастополі успішний європейський університет.

Чи можна вважати, що автономія Могилянки – це суверенітет розуму і незалежність від політичних потрясінь у державі?

Нам ніхто не наважується щось диктувати чи наказувати. Бо це безперспективно. Я думаю, що будь-який політик усвідомлює, що з Києво-Могилянською академією треба мати добрі стосунки і дослухатися до її позиції хоча б через те, що всі новації, які з'явилися в українській освіті після 1991 року, брали початок у нашому університеті. Ми даємо приклад успішного розвитку у важких умовах. Тому з нами рахуються. Могилянка є успішним загальнонаціональним проектом, вільним і незалежним університетом. Одна із складових місії НаУКМА – входження до переліку кращих університетів світу. Автономія для нас не самоціль. Вона потрібна для того, щоби наші університети ставали якісними, конкурентоздатними на світовій арені. Якісні університети – насамперед ті, які присутні у світових університетських рейтингах. Україна не має зараз таких університетів, бо вони навіть не можуть виникнути. Існує багато об'єктивних і суб'єктивних причин, серед яких – розмежування наукового пошуку та освітнього процесу.

Як Могилянка позиціонує себе серед інших університетів?

Ми повинні розуміти, що Києво-Могилянська Академія ніколи не буде мати спокою і стабільності як певного статичного стану. Ми ніколи не заспокоїмося, щоби просто щодня ходити на роботу, бо завжди перебуваємо у русі, в динаміці, реалізуємо ті чи інші проекти. Адже для нашого університету єдина можлива позиція – це лідерство. Тому є розуміння того, що здобутки ідуть поруч із проблемами. Україна потребує докорінного реформування науки та освіти, і Києво-Могилянська академія буде намагатися донести це своєю діяльністю до всієї академічної громади та широкої публіки.

МОГИЛЯНКА ЧУМА першокурсника

ОЛЕНА НЕСКОРОДЯНА

Я вступила до Могилянки. Перші два місяці почувалася радянським розвідником у фашистському штабі: все було абсолютно незнайомим і дивним. Познайомившись із певною кількістю таких самих “розвідників”, ми розробили поняття-орієнтири, за допомогою яких було б легше орієнтуватися на місцевості, розуміти і знаходити одне одного.

Могилянка

– місце постійного проживання, не

враховуючи гуртожитку. Саме тут, на його думку, відбувається найцікавіше: навчання, знайомства, зустрічі з друзями. З інфраструктурою ніби усе зрозуміло: 9 корпусів із безліччю аудиторій. Але серед цієї системи першокурсник орієнтується виключно за словами-орієнтирами: 1-й корпус – «там, де банкомат», 3-й корпус – «там, де спортзал», 4-й корпус – «там, де СК», 9-й корпус – «там, де приймальня комісія» і т. д.

перший плац

– ритуальне місце збору могилянців, де

кожен може:

А) показати себе (гра на гітарі, співи, жонглювання);

Б) влаштувати дискотеку під радіо;

В) присвятити себе науці (це втілюється у списуванні домашнього завдання та читанні чужих конспектів);

Г) помолитися («Боже! Зроби так, щоб мені пощастило на цьому семінарі/занятті!»)

філологічна бібліотека

– англомовна оаза та місце збору гуманітаріїв. Могилянець, що не готувався до англійської у філологічній, – не справжній могилянець. Алгоритм підготовки до заняття такий:

- На вільному доступі береш купу словників і грамматики

- Підсідаяш до знайомого/друга/одногрупника

- Намагаєшся зробити домашнє завдання, обговорюючи зі співрозмовником події останньої вечірки чи переглядаючи фотографії з вихідних

- Береш речі і йдеш на перший плац.

Молитися.

Ботановичів

(вона ж Антоновичів) – храм науки, собор

знань, місце, де першокурсник проводить увесь свій вільний час. Крім того, першокурсник як істота недосвідчена, проводить там і вихідні: найкращим відпочинком для студента може бути лише інтелектуальна праця! Алгоритм навчання майже такий, як і в філологічній, окрім останнього пункту: із Ботановичів першокурсник іде в ідальню.

Після третьої пари в Могилянці відбувається Велике переселення народів із аудиторій до ідальні.

ідальня

– друге ритуальне місце збору студентів.

Загалом, схожа на філологічну чи Ботановичів: так само можна «повчитися», попліткувати, подивитися фотографії, чи навіть фільми. Єдиною відмінністю є наявність їжі під час процесу. Студентський обід – обід поживний: бутерброд і чай. У деяких на столі можна побачити навіть картоплю-фрі і котлету по-київськи. Це «мажор» або студент, який витратив ще не всю стипендію. Якщо ж на столі суп і пшенична каша, знайте: перед вами студент, який обідає на останні 5 гривень.

«фреш»

– безпосередня назва, якою старшокурсник

возвеличує першокурсника. Цікавим є те, що більшість першокурсників фрешами себе не визнають, хоча трапляються й такі, яким ця назва до вподоби. Соціологічні опитування показують, що найчастіше цей термін у самих першокурсників асоціюється із склянкою свіжого соку, видавленим апельсином та перемеленим м'ясом (фаршем). Останнє – це першокурсник після кожного семінару.

Старшокурсник

– Мойсей, що веде бідолашного фреша

дикими пустелями студентського життя, промінь світла у темному царстві, служба спасіння першокурсника... Назв у цієї особи багато, але суть одна: саме він розкаже на які курси записатися, як і в якого викладача списати, як пообідати за чужий рахунок та спрямувати «фрешівську» енергію у правильне річище. Фреш, у якого багато друзів-старшокурсників, – крутий фреш. Він здобуває прихильність однокурсників і стає штатним Мойсеєм. У фрешів старшокурсник викликає неабиякий захват: як можна встигати вчитися, працювати, відпрацьовувати благодійний внесок, брати участь у громадській діяльності, ходити на студентські вечірки, зустрічатися з хлопцями/дівчатами?! Так чи інакше, а старшокурсник для фреша – незамінна людина в Академії!

Квіт, Брюховецький

– президент КМА і почесний президент КМА. Цими людьми першокурсник захоплюються найбільше. Купу емоцій у фреша викликає зустріч із ними в академії. При цьому кожному першокурснику необхідно похвалитися однокурсникам: «Слухай, я сьогодні бачив Квіта/Брюховецького/їх обох у першому корпусі!» На що йому відповідають: «Вау! Оце тобі круто! Ну і як?».

перша сесія

Мабуть, найяскравішим спогадом кожного фреша є перша сесія. Недоспані ночі, слабкі нерви і книжки, книжки, книжки... Студенти ФСНСТ, як і першокурсники інших факультетів, готувалися до іспитів приблизно так:

За місяць до сесії: затишшя перед бурею. Нічого не віщує біди. У деяких ФСНСТівців з'являється ідея погортати конспекти. Власне, на цьому підготовка до іспитів і завершується. Інші студенти навіть спромоглися замовити книжки в бібліотеці, які так і залишилися чекати замовника на полицях.

За 2 тижні до сесії: активне пожвавлення.

Ідея братися за навчання не лише з'являється, а і вперто переслідує. І коли Здоровий Глузд майже взяв під контроль студентський розум, з'являються маленькі монстрики – Лінощі, які змушують Здоровий Глузд поступитися місцем. Зрештою, ще є час!..

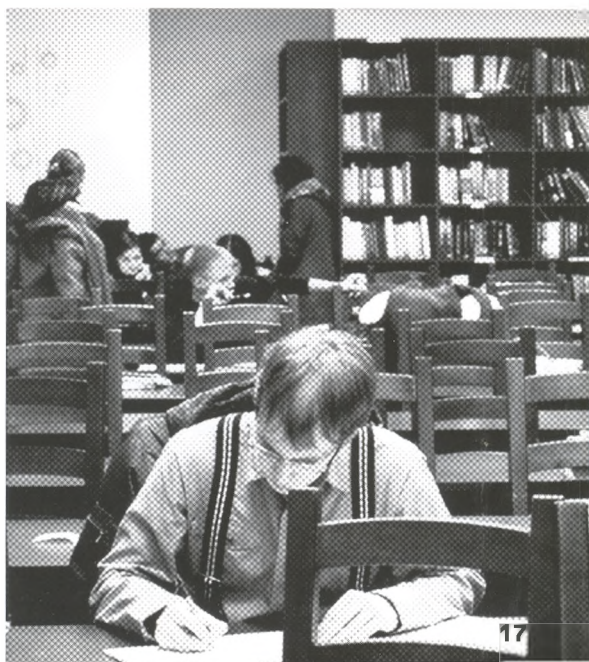
За ніч до іспиту: рученьки терпнуть, злипаються віченьки... Повна анархія інформації у голові. Прочитав – знаєш, читаєш щось інше – забуваєш попереднє. Питання: для чого читати, якщо все одно забудеш? Стомлений студент іде спати.

В день іспиту: руки тремтять, ноги підкошуються від однієї лише думки: зараз буде ЩОСЬ! Перед очима пробігає пірвоку твого безтурботного життя: вступ, посвята, перший семінар... ЩОСЬ дихає у спину і вперто наступає на п'яти.

Вечір після іспиту: омріяне "зараховано" – в заліковці! Нарешті багатотраждальна студентська голова зустрінеється із подушкою!

За ці пірвоку ми прожили маленьке життя, в якому було достатньо і радостей, і розчарувань. Багато хто зневірився, а дехто знайшов своє місце. Мине час – і ми, з посмішкою на вустах, згадуватимемо про свій перший рік навчання в академії. Зміниться усе, бо час плинний, але не академія, бо вона – вічна!..

P.S.: Розповідь ґрунтується на реальних фактах і подіях

Як Могилянська Містера обирала, скільки

АННА КОТАЛЕЙЧУК

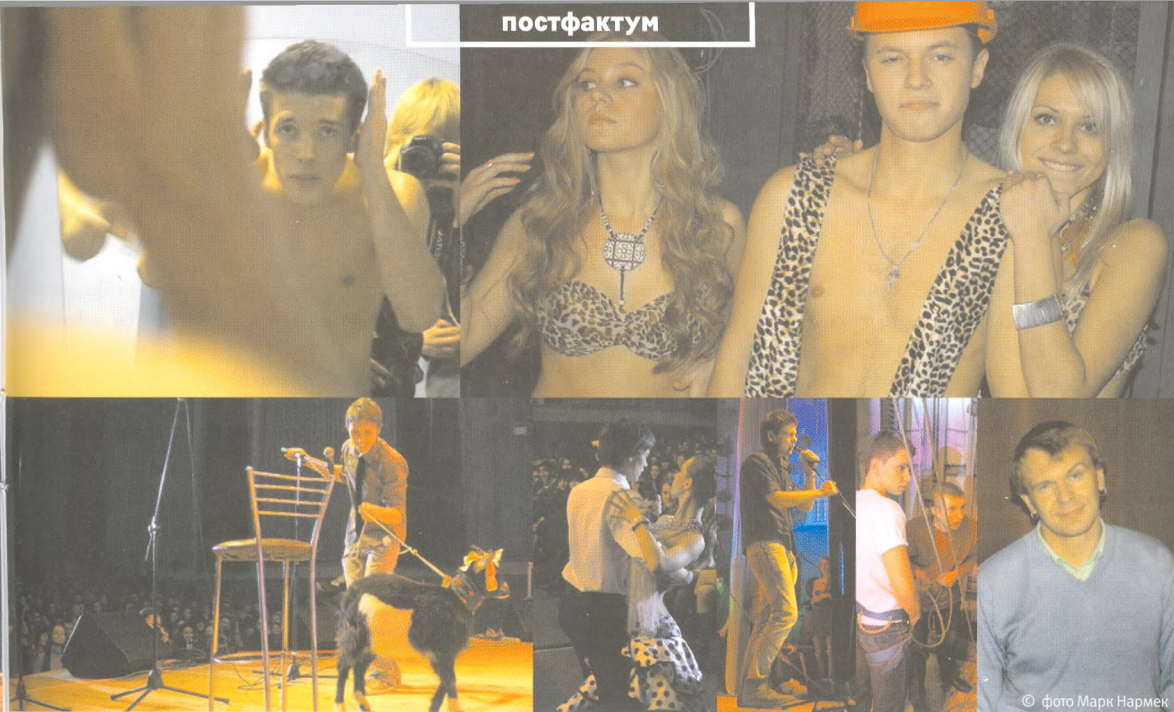
4 грудня 2009 року могилянці долучилися до конкурсу «Містер КМА-2009». Шоу, про яке говорили багато... Яскраве та неоднозначне, воно надовго залишиться у пам'яті учасників та глядачів. А як же втілювалася у житті його головна мета – благодійність?

Організаторам шоу вдалося зібрати 16 450 грн. З них – 11 440 грн отримала Наталя Мурашко, яка бореться із раком кісткового мозку. Іншу частину – 5010 грн – спрямували на подарунки дітям із Гвіздецької та Солотвинської шкіл-інтернатів Івано-Франківської області. Зокрема за виготовлені дітьми лоти учасники благодійного аукціону під час конкурсу віддали 2150 грн.

На зібрані кошти члени оргкомітету придбали для дітей телевізор та тумбу під нього, DVD-програвач, книги, ігри для розвитку, розмальовки, м'ячі (для гри у футбол, волейбол, баскетбол), скакалки, 11 комплектів футбольної

Гвіздецька школа-інтернат

© фото Марк Нармек

це коштувало і що отримали діти...

форми, рукавиці голкіпера, набори для бадмінтону, ракетки і м'ячі для настільного тенісу, а також фрукти та солодощі. Благодійну акцію підтримала редакція видання «Пізнайко», яка безкоштовно надала 400 примірників журналу для дітей від 2-х до 6-ти років, а також старше 6-ти років.

Під час візиту до інтернатів представники оргкомітету гралися з дітьми, слухали їхні колядки і пісні та сповнювалися позитивних емоцій від добра та щирості малечі! «Аж сльози на очі наверталися, коли Сніжанка і Юрчик із Солотвинської школи-інтернату співали пісню про те, що є Надія... їм треба не співчуття, а увага і допомога» – говорить

голова оргкомітету заходу Тетяна Дорошенко.

Нагадаємо, що Містером став Дмитро Трут, правник 5-го курсу. Він отримав визнання як глядачів у залі КМЦ, так і членів зіркового журі, серед яких – Ольга Герасим'юк, Амадор Лопес, Ірена Карпа, Ірені Мерлені, Катерина Трішина, Ксенія Горб, Ілона Довгань та Юрій Захарійченко. Учасник-джокер, який увійшов у команду за тиждень до конкурсу, легко переміг конкурентів, які готувалися протягом двох місяців. Ведучими конкурсу були Сашко Положинський та Тетяна Дорошенко, а музичний супровід забезпечили гурти Антитіла, Нумер 482, а також Едуард Приступа (НеДіля) та дует Астарта.

Солотвинська школа-інтернат

Хліба і видовищ

ІВАН ГІСЕМ

У 2009-му слово "криза" заплутало нашу свідомість. Це слово не додав до свого лексикону хіба що лінивий, бо правильне володіння ним, підкріплене добре продуманою теорією, обіцяло хороші дивіденди. Для пихатого політика, зарозумілого економіста та пузатого банкіра, які звикли наживатися на тих, хто не дуже розуміє, як можна заробити на коливаннях валютних курсів, "криза" стала ще одним гарріпоттерівським заклинанням, яким пояснювали невдачі внутрішньої та зовнішньої державної політики, а разом з тим і катастрофічне зубожіння мас. А от для зомбованого блиском різноманітних політичних ток-шоу простого українця воно перетворилося на своєрідний ірраціональний символ віри, який пояснити неможливо, але яким пояснювали все. Отож, дрібна купка високопоставлених клерків робила все для того, аби поняття "бідність" та "криза" міцно переплелися "тут" і "зараз" для того, щоб згладити свою власну професійну недолугість. Саме про це красномовно засвідчили цифри, опубліковані Київським інститутом проблем управління імені Горшеніна у рамках всеукраїнського соціологічного дослідження «Україна. Повноліття», проведеного з 10 по 18 серпня 2009 року. Відповідаючи на запитання експертів "Що Вас турбує найбільше?", 64,3 % респондентів назвали економічну кризу. Як бачимо, пересічний українець почав убачати причину своєї бідності в першу чергу у падінні економіки, а не в безглуздіх діях політиків, бо за варіант «політична нестабільність» висловилися 42,5 % респондентів. Висновок інституту про те, що «економічна криза, про яку громадяни постійно чують від політиків та від ЗМІ має скоріше психологічну, а не реальну економічну основу», не викликає сумнівів.

Однак не варто гадати, що слово "криза" – це виключно продукт останніх п'яти років. Із кризою ми якось жили протягом усіх років незалежності. Різниця лиш у тім, що у 2009-му ми почали її помічати. Цьому посприяв надмір різноманітних політичних ток-шоу на телебаченні, які, наче гриби після дощу, з'явилися після Помаранчевої революції у відповідь на збільшення свободи слова. Свобода слова і згадані політичні ток-шоу самі по собі – ефективні знаряддя генерації нових, потрібних для вирішення проблем суспільства, ідей, якщо ними правильно користуватися. У нас вони не працюють, бо не виконують своєї функції – створювати ідеї. Політики зробили свободу слова меркантильною, бо зазвичай в ефірі одні й ті ж фізіономії переливаються із пустого в порожнє, не шукаючи конструктиву, а йдучи на конфлікт і, що найгірше, зомбуючи глядацьку аудиторію. Раніше нас годували політичними "розборками", зараз нам промивають мізки

"економічною кризою" і "президентськими виборами", але ми все одно продовжуємо це дивитися, бо у їхній основі – скандал.

Отож, українські політичні ток-шоу не можна назвати позитивом, бо результат не відповідає меті. Це – суцільний балаган, у якому мінімум конструктиву і максимум пустої балаканини, перемішаної з компроматом, наче сторінки жовтої преси. Новий проект Савік Шустер Студії «Стань лідером» – хороша спроба розірвати це коло. «Стань лідером» – це суспільно-політичне реаліті-шоу, яке має вийти в ефір у новому сезоні після 25 тижнів кастингів по регіонах України для відбору учасників програми. Перемога в ній дасть можливість навчатися у будь-якому університеті світу. Автор ідеї проекту та головний редактор "Савік Шустер Студії" Дарка Чепак говорить, що "це новий проект, аналогів якому ще не було...Ми віримо, що в Україні є люди, здатні змінити країну [на краще]. Все, що ми можемо зробити як ЗМІ – це допомогти їм об'єднатися та за допомогою ефіру показати іншим, як можна самостійно вирішувати проблеми, починаючи з власного двору і закінчуючи державою". Детальніше з проектом можна ознайомитися на сайті <http://www.3s.tv>.

Безперечно, «Стань лідером» – це спроба побачити нові обличчя у владі, які будуть відповідальні за свої вчинки та слова, але де гарантія того, що учасники не стануть або вже не є скошені системою? Де гарантія того, що вони зможуть продукувати ідеї, які дійсно варті уваги, та ще й бути прикладом для інших? Чи справжні ніцшеанські Діоніси, які відкинуть старі цінності, щоби винайти нові, прийдуть на програму? Ні. бо справжнім талантам, як і грошам, потрібна тиша. Нові обличчя, виставлені на привселюдний показ, скоріше стануть хорошими шоуменами, а не хорошими лідерами, за якими потягнеться народ.

Вся проблема у нашій системі, яка робить із нас суспільство хліба й видовищ, зрощене на милостині та нікчемних розвагах, які кидають нам продажні політики замість того, аби впроваджувати реформи. І ми самі у цьому винні, адже дозволяємо це, продаючи свої голоси у буквальному значенні. Попереду – боротьба, але не за стабільність гривні, а за те, щоби перерости самих себе. Недарма ж великий іспанський філософ Хосе Ортега-і-Гасет у свій час висловив думку про те, що люди бувають "тими, хто вимагає від себе багато і самі на себе звальюють тяготи і зобов'язання, і тими, хто не вимагає нічого, і для кого жити – це плисти за течією, залишаючись такими, якими є, і не силкуючись перерости себе". То хто ми насправді? 2010 рік покаже.

ТИЖДЕНЬ ПРАВА В УКРАЇНІ СТАЄ ТРАДИЦІЄЮ

ЯРОСЛАВ БАРКОВ

Менеджер Української академії права
Координаційної ради молодих юристів України
при Міністерстві юстиції України

7-12 грудня вдруге — цього разу на державному рівні — відбувся Всеукраїнський тиждень права. Захід проведено на високому рівні. Форум «Правники - суспільству» (далі - Форум), який мав відбутися під час Тижня права 2009, перенесено на березень або квітень 2010 року. Погодившись стати почесним радником Тижня права, Президент України Віктор Ющенко проведе Всеукраїнський урок з прав людини під час Форуму. Кожен правник знову зможе відчути себе добротворцем, а неправник — пересвідчитися у позитивній силі права.

Молоді есквайри на чатах біля храму
добра та справедливості

Світлина під час Форуму "Правники - суспільству"

Борці за добро

Двоє маленьких дівчаток більше ніколи не побачать свого тата. Можливо, вони знають: йому стоїть пам'ятник в Україні і кожному відоме його ім'я. Проте це мало тішить дітей...

Керівним складом української міліції було викрадено і жорстоко вбито Георгія Гонгадзе. Як встановило слідство, його тіло спалили й поховали у лісі. Так вчинили з журналістом, який висвітлював факти корупції на найвищому рівні української влади.

З-поміж трьох засуджених убивць Георгія Гонгадзе двоє мають вищу юридичну освіту. Правники (від слів право, правда), які покликані захищати права людини, вчинили навпаки: здійснили ганебний злочин щодо суспільства. Справа Гонгадзе віддзеркалює всю нищість правоохоронної системи України.

Саме тому, ми, молоді есквайри (лицарі зі щитами) України, стаємо на чатах біля храму добра і справедливості. Ми започаткували Тиждень права

в Україні, аби утверджувати повагу до права через довіру до правників.

Феміда усміхатиметься

Вперше Всеукраїнський тиждень права 2008 проводився з ініціативи та дієвої участі Координаційної ради молодих юристів України при Міністерстві юстиції України (далі – КРМЮ). Ця ідея належала команді молодих юристів КРМЮ, яку очолює В'ячеслав Бігун. Із громадської ініціативи вона перетворилася на загальнодержавну.

Тиждень права розпочався 8 грудня 2008 року. Цього ж дня Президент України з нагоди 60-ї річниці проголошення Загальної Декларації прав людини видав Указ «Про Всеукраїнський тиждень права». Під час даного заходу кожен правник, кожна юридична інституція зможе зробити свій внесок в утвердження поваги до права через довіру до правників.

Передбачається, що під час Форуму юристи нададуть безкоштовні консультації, проведуть

конференції, круглі столи та конкурси, окремі державні установи оголосять день відкритих дверей (як у ФРН) тощо. В Україні є випадки «закритих дверей» державних установ для людини. Звісно, двері відчинені, проте далі не пускають. Тиждень права сприятиме утвердженню тези – «держава для людей», а не навпаки. Саме тому під час Тижня права загалом і Форуму зокрема, Феміда усміхатиметься, усміхатиметься на добро.

Українська академія права

Даний проект передбачає проведення майстер-класів провідних юристів України, правників міжнародного рівня. Під час Форуму «Правники - суспільству» першим у ролі експерта виступить Президент України, провівши Всеукраїнський урок на відповідну тему. Планується, що диски з лекціями учасників Української академії права будуть розповсюджувати в якості благодійної освітньої акції. Найновішу інформацію про цей та інші заходи можна прочитати на сайті КРМЮ України (www.krmju.org), який оновлюється за підтримки Координатора проектів ОБСЄ в Україні.

Міжнародний правничий конкурс ім. В.М. Корецького

Засновано в Україні, 2008

Нагородження найкращого промовця конкурсу Корецького.

Юрій Зайцев (Урядовий уповноважений України у ЄСПЛ) та Ярослав Барков

Конкурс Корецького – український Джессап

«Цей Суд (Європейський – авт.) дає надію, що злочини будуть розслідувати. І, найголовніше, що більше такого не буде. Більше не будуть безкарно вбивати, більше не будуть безкарно бомбити села, викрадати людей. Бо тепер є організація, яка може запитати про це і покарати винних».

Це витяг з інтерв'ю російської журналістки Наталії Естемірової, застреленої за правозахисну діяльність. Дана теза характеризує значення Європейського Суду з прав людини (далі – ЄСПЛ). З метою розвитку системи підготовки юристів, утвердження України як центру міжнародного права, КРМЮ України ініціювала Міжнародний правничий конкурс імені В. М. Корецького. Конкурс уперше пройшов в Україні під час Тижня права 2008.

Конкурс Корецького імітує судове засідання ЄСПЛ. Кожен має змогу бути особисто присутнім під час фіналу конкурсу. Перемогу в його першому фіналі здобула команда Могиланьки (Дар'я Богатчук, Ярослав Барков). Суддями конкурсу виступили

Володимир Буткевич – суддя ЄСПЛ від України, Юрій Зайцев – Урядовий уповноважений у справах ЄСПЛ, В'ячеслав Бігун - голова КРМЮ України, автор ідеї конкурсу Корецького.

На відміну від міжнародного Конкурсу Джессапа, дебатів в імітованому Міжнародному Суді Справедливості ООН, Конкурс Корецького надає можливість дружнього врегулювання спору між заявником та державою.

Вдруге цей конкурс відбудеться під час Форуму за участі закордонних команд, які погодилися завітати до столиці України.

Передбачається, що Президент України особисто вручить переможцям сертифікати для стажування у Європейському Суді з прав людини в Страсбурзі. Є надія, що конкурс Корецького у майбутньому порівнюватимуть з «олімпійськими іграми» студентів-правників.

Чекаємо вас на Форумі «Правники – суспільству» та вже традиційному Тижні права 2010!

ЕкоЛогічна Випускниця

або шлях
природничника

АННА КОТАЛЕЙЧУК

Щирому захопленню Оксани Осадчої її справою варто позаздрити! В очах цієї жінки запалюється шалений вогник, коли вона говорить про екологію і все, що з нею пов'язано. Оксана має досвід навчання та роботи закордоном, а також викладання у Могилянці. Сьогодні вона працює в унікальній для України організації – міжнародній благодійній фундації Heifer Project International. Історія успішної випускниці починалася 17 років тому...

ВА-АНКЕТА:

-34 роки; заміжня, дітей не має;

-Хобі – східні танці (досвід 5 років); подорожі; фотографія; пише фантастичні оповідання та розповсюджує їх у колі друзів;

-Рідне місто – Київ;

-Найбільш цінний життєвий досвід: часи навчання – «та пора, яка або підштовхує людину, або як трясовина затягує на старі». Варто знати свої можливості і не боятися ними користуватися.

1992 рік.. Купони, інфляція, дефіцит. Формується молода держава Україна.. Саме в цей час Оксана вступає до Києво-Могилянської академії на «Екологію». «Вже з першого курсу я почала працювати. Це був другий набір до академії, економічно дуже складні часи. Я займалася репетиторством – викладала англійську та математику для школярів. Із 4-го курсу працювала перекладачем». У 2000-2002 Оксана навчається у Monterey Institute of International Studies (CISIA) за стипендіальною програмою Едмунда Маскі (The Edmund S. Muskie Graduate Fellowship Program). «Одна з умов цієї програми – літня практика: студенти зобов'язані на літо знайти собі оплачувану чи неоплачувану роботу за своєю спеціальністю. Я влаштувалася в Center for safe Energy (Berkeley), і працювала там менеджером». Після повернення із CISIA Оксана працює бібліотекарем у ресурсному центрі для випускників при Американських радах із

міжнародної освіти.

Великим відрізком Оксаниного життя стало викладання на кафедрі екології у КМА. Викладати почала ще навчаючись у магістратурі. «Тодішній завідувач кафедри Віталій Павлович Замостян дозволив кільком кращим студентам спробувати себе в цій ролі. Коли вперше зайшла до аудиторії, то не могла й слова вимовити від хвилювання! До того ж різниця у віці зі студентами невелика. Але потім призвичаїлася». Предмети викладання дуже різноманітні: Основи екології (для студентів усіх факультетів), Основи радіоекології, Популяційна екологія, навіть Безпека життєдіяльності! Трохи згодом були Екологічне право, Міжнародне екологічне право та екологічна політика, Екологічна економіка. Курс «Проектний цикл екологічних грантових програм» – її власна розробка завдяки досвіду роботи у громадських організаціях. Але у 2006 році настав час, коли довелося піти. «Стало важко поєднувати викладання з іншою роботою (координатор природоохоронних проектів в Українському товаристві охорони птахів – прим. авт.). Не останню роль у виборі відіграла невелика заробітна платня у КМА. Звичайно я викладала не за гроші, а заради професійного рівня та спілкування зі студентами».

Отримавши досвід і студентки, і викладача, Оксана має власну думку стосовно освіти, яку дає Києво-Могилянська академія. «Основний недолік – це поверховість та універсальність. Людина знає трішки про все, замість того, щоби спеціалізуватися на конкретному предметі». Визнає пані Осадча й мінуси природничого факультету, серед яких обмеженість можливостей для практичної роботи студентів, проблеми щодо експериментальної бази. Її критика не минула й самих могилянців. «Наші випускники дещо зарозумілі, занадто незалежні і дуже високої думки про себе. Вони хибно вважають, ніби знають усе, і далі серйозно навчатися уже не потрібно. З іншого боку, мені доводилося працювати із випускниками біологами та екологами з різних вишів, і могилянці вигідно відрізняються чудовою англійською, розвиненою логікою, знанням комп'ютерних програм та системи державного управління».

На які галузі та курси сучасному студенту треба звернути увагу, аби стати успішним? Що зараз найбільш актуально? «У магістратурі студент має більші можливості. Важливо обирати практичні курси, за ними писати курсові, дипломні роботи,

які можна показати роботодавцю і зацікавити його цим. Також студент може написати дипломну роботу на підприємстві, домовившись із потенційним роботодавцем. Наприклад, екологічний аудит. Потрібний напрямок, який буде динамічно розвиватися ще протягом наступних кількох десятиліть. Сюди варто вкладати свій інтелектуальний потенціал». Сфера екологічного права теж запотребована. Проте, наше суспільство не має відповідної культури та уявлень щодо дієвості судового захисту порушених екологічних прав. Люди не вірять, що їхні права можна захистити через суд, говорить пані Оксана.

Сама ж Оксана сьогодні займається благородною та цікавою справою. У міжнародній благодійній фундації Heifer Project International вона адміністратор із зв'язків з громадськістю та залучення ресурсів. За словами нашої героїні, це єдина в Україні організація, яка займається практичною допомогою сільським родинам та громадам. «Це надання худоби, сортових рослин, насіння, саджанців, засобів захисту рослин, домашньої птиці. Ми весь час проводимо моніторинг. Оцінюємо, як рухається громада, допомагаємо із бізнес-плануванням. Приміром, зараз маємо проект у Карпатському регіоні. Якщо раніше бабусі збирали гриби, сушили їх і продавали на базарі у газетках, то тепер ми допомогли кооперативу знайти бізнес-партнера. Тепер ці бабусі за контрактом здають сирі гриби у кооператив, який усе сушить, пакує і продає через систему супермаркетів як екологічно чисту карпатську продукцію». Офіси цієї організації розташовані у Києві та Львові, також є представник у Криму та Одеській області. А проекти діють у 17-ти областях України та АР Крим.

Оксана стверджує, що якби у неї була можливість знову вступити до КМА, вона не вагаючись обрала би екологію. Але їй нічого з права їй би теж не завадив! «Тоді я довго думала і не скористувалася цією можливістю. Тепер знаю, що краще зробити щось і жалкувати, що зробив не так, ніж не зробити і жалкувати про втрачену можливість». Надолужувала свої знання із права в дуже швидкому темпі вже на магістратурі й опісля.

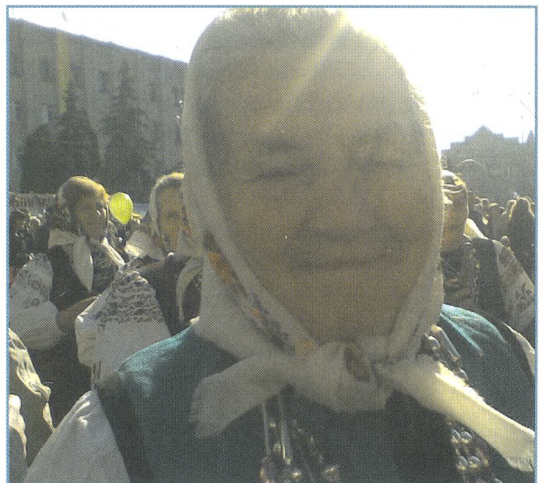
Оксана Осадча дуже оптимістично налаштована. Вона поступово йде до свого успіху, плануючи майбутнє. Багато чого ще хоче досягти як в особистому, так і в професійному житті. Бажаємо їй наснаги!

Ніжинська Покрова

ГАЛЯ ЧЕРНІКОВА

«Вам, верно, случалось слышать где-то валящийся отдаленный водопад, когда встревоженная окрестность полна гула и хаос чудных неясных звуков вихрем носится перед вами. Не правда ли, не те ли самые чувства мгновенно обхватят вас в вихре ... ярмарки, когда весь народ срывается в одно огромное чудовище и шевелится всем своим туловищем на площади и по тесным улицам, кричит, гогочет, гремит? Хлопанье по рукам торгашей слышится со всех сторон ярмарки», — так натхненно писал про український ярмарок Микола Гоголь. У минулі століття ярмарок був чи не основною подією, до якої готувалися увесь рік, бо саме там здійснювалося одвічне прагнення українця «інших подивитися і себе показати»!

Відвідати Ніжинський ярмарок прагнуть майже всі мешканці цього містечка, вони із самого ранку дістають скриньки, у які збирали заощадження і... гайда! Сучасні торги, звісно, значно відрізняються від своїх попередників із минулого століття: крім традиційних меду, сорочок та глечиків модерний ярмарок зацікавлює виробами з бісеру, картинами (нерідко з урбаністичними пейзажами), посудом із фото-колажами, DVD-дисками з українськими народними піснями тощо.

І ось ми вже їдемо тихими ніжинськими вуличками, наближаємося до головного майдану міста... Вже близько... Крок на площу... З першої ж миті якась невидима сила переносить нас у минулі часи: файний козак на коні гордо проїхав повз, ніби вистрибнув із народної пісні, бо набридло йому щораз діяти за однаковим сюжетом, захотілося медовухи, привілля... А ось і Наталка-Полтавка! Зажурена, шукає у натовпі свого Петра, пішла до пижика з Полтави. Може там?... А он вдаліні бачу відьму. Що таке? Загубила мітлу, сердиться, пихкає, погрожує сонцю, місяцю та зіркам полоном, але, певно, ті її не бояться... Та раптом усе завмирає: спиняється «вороний кінь», Наталка забуває про кохання, жінки перестають весело сміятися, роздивлятися свої чобітки, і навіть відьма стихає, а її прокльони і погрози тануть серед загальної тиші... На площу виїжджає карета, а в ній – Микола Гоголь! Він оглядає люд, мабуть, як колись Булгаков, намагається зрозуміти, чи українське «населення значно змінилося» за час його, митцевої, відсутності. Із забуття мене виводить... що це? Телефон? Я ж зовсім забула! Це ж Покровський ярмарок, Ніжин, і вже 2009 рік. Карета з Гоголем заїжджає за ріг. Починається урочиста частина «казки»...

Ніжинська земля багата на таланти. На площі з'являлися творчі колективи міста: ансамбль українського танцю «Калинонька», козацький полк імені братів Золотаренків, дитяча хореографічна школа, Народний аматорський хор ветеранів війни та праці та багато інших. На відкритті ярмарку було чимало почесних гостей: депутати міської та обласної рад, Верховної Ради України.

Та найцікавіше, як неважко здогадатися, було після обов'язкових урочистостей. «Чи не хочете меду?», «Купуйте вироби з дерева! Ручна робота!» - такими закликами зустрічав відвідувачів з усієї України Покровський ярмарок, що його проводять у Ніжині щороку в середині жовтня.

Вигуки продавців, особлива атмосфера

українського села, нашої ментальності – це злилося в єдиний потік і понесло всіх і кожного на вузьенькі провулочки. На торговище приїхали майстри з усієї країни (Тернопільщини, Вінниччини, Львівщини, Сумщини, Полтавщини, Херсонщини), які неодноразово були на легендарному Сорочинському ярмарку. Вони залюбки діляться досвідом створення виробів, дають корисні поради, розповідають символіку предметів домашнього побуту: оберегів-домовичків, посуду, сувенірних тарелів-картин, вінків, стрічок, жіночого вбрання. Ярмарок – справжня скриня із приданим, яке встиг запасти наш народ: тут ви знайдете плетені кошики, вишиті сорочки, сувеніри, виготовлені з природних матеріалів, глечики та інший посуд, мед із буковинських та прикарпатських пасік, а жінок зацікавить велика кількість косметики, прикрас. А який же ярмарок без сала, свинини, сиру та молока?!

Ніжин також здавна славиться своїми огірочками, тому на торговищі це один із головних продуктів (до речі, у місті є навіть пам'ятник цьому частому гостю святкових столів!). На ярмарку багато тістечок, короваїв, тортів – це витвори (по-іншому їх назвати неможливо) пекарів місцевого комбінату. На око потрапляють тарелі та сувенірні чашки із фотографіями найвідоміших церков та парків Ніжина. А що вже казати про магніти на холодильник?! Тут ціла їхня виставка!

Коли вирушаєте до Ніжина, не забудьте відвідати Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя. Це місце має дивовижну атмосферу. Якщо фізики колись доведуть, що існує часовий портал, яким можна подорожувати в минуле, то шукати його довго не доведеться – він тут, у парку біля університету, серед старих крислатих дерев, під якими не раз відпочивали Євген Гребінка, Леонід Глібов, Євген Гуцало і, може, навіть сам Микола Гоголь...

Це у Ніжині знаходиться той легендарний Миколаївський собор, перед яким колись на Чорній раді вирішувалася доля України.

...Електричка мчить нас по осінньому Полісся назад до Києва... А так не хочеться прощатися із тихим містечком над Остером, із його маленькими вулицями, парками, з відьмою (чи знайшла вона свою мітлу?), із легінем, який змушений знову повертатися у пісню до «червоної калини» та «чорнобривої дівчини», з Гоголем... Тому даю обіцянку цим зажуреним осіннім деревам за вікном обов'язково повернутися...

Ви можете бути дорослою людиною, мати свої «дорослі» проблеми і досить-таки «повнолітні» підходи до їх вирішення. При цьому всі ми родом із дитинства, а відтак добре пам'ятаємо, в які ігри грали і які казки слухали на ніч, — тоді годі було перетворитись на когось, і все ставало напрочуд легко. Дякуючи Еріку Берну, знаємо, в які ігри грають дорослі люди. Але і казка не здала позицій і сьогодні є ефективним

АНАСТАСІЯ НОВІКОВА

Будь-яка казка — це ілюстрація життєвого сценарію, набір архетипів та символів, які людина засвоює несвідомо, закладаючи підвалини власної моралі і світосприйняття. Недарма на казках виростають покоління, засвоюючи первісні уявлення про те, що таке «добре» і що таке «погано». Структуру чарівної казки, її одвічні символи та образи досліджували Володимир Пропп, Кларісса Естес, К. Г. Юнг, М.-Л. фон Франц, Д. Соколов, П. Яничев, Р. Ефимкіна, Зинкевич-Евстигнеева. Багато галузей знання цей інтерес не вичерпали і сьогодні. Психологи, що використовують у своїй практиці авторську казку, звертають увагу на її схожість зі сном. Перш за все тому, що і казка і сон апелюють до сфери несвідомого, даючи нам ключі-символи, за допомогою яких можна розшифрувати дійсність і коригувати майбутнє. Тож написання терапевтичної казки дорівнюється до «перегляду» гарного, «потрібного» сну, що задає позитивні координати і допомагає краще зрозуміти себе.

Олена Колобовникова, казкотерапевт-практик, називає декілька основних типів казок в залежності від проблеми, що стоїть перед людиною: казки про життєвий шлях, про особистісні якості і саморозвиток, про віднайдення другої половинки, про зовнішність та здоров'я. Для виявлення базового сценарію особистості пропонувано обрати улюбленого казкового героя, з яким людина асоціює себе у даний момент, і написати про нього казку. Така казка називається діагностичною, оскільки виявляє характерні для людини тип і стратегію поведінки, будь то активність чи пасивність героя казки, спосіб прийняття ним рішень, перешкоди, що трапляються на його шляху, чарівні речі, які допомагають йому.

Алгоритм роботи із написаною казкою має наступний вигляд:

- 1) необхідно підкреслити всіх персонажів Вашої казки

способом психологічної допомоги людині. Казкотерапія – таку назву має метод використання казки з психотерапевтичною метою, де можуть бути використані фольклорні, чарівні або авторські казки. Метод, про який йтиметься далі, – казкотерапія у гештальт-аналітичному просторі – запропонований казкотерапевтом Оленою Колобовниковою і базований на використанні авторської клієнтської казки.

2) співвіднести себе з одним або кількома з них

3) знайти те місце у казці, де герой (Ви) перебуває у даний момент. Це є «точкою теперішнього». Як правило, людина інтуїтивно досить чітко вказує цю точку. Таким чином, казка розділяється на минуле, теперішнє і майбутнє.

4) визначити, про що ця казка, про які життєві події вона розповідає, ким могли би бути її герої у реальному житті, чи досягають вони своєї мети.

5) визначити, чи влаштовує Вас хід подій, чи хотіли б щось змінити у цій казці і як цих змін можна досягти.

Відповівши на ці питання, людина може написати наступну казку, власне терапевтичну, у якій ніби запрограмовується майбутнє, розв'язуються «білі плями» діагностичної казки. Тема терапевтичної казки звужується до конкретного проблемного питання. Досвідчений психолог-казкотерапевт допомагає виявити збій у життєвому сценарії, уособлений в авторській казці. Діагностична, терапевтична, прогностична – ось виконувані нашою казкою функції, і це дуже екологічний метод психокорекції, саморегуляції. Тож нам лишається тільки дивуватись, наскільки потужний ресурс знаходиться в нас самих. Більше того, за спостереженнями Олени Колобовникової, написана терапевтична казка, навіть якщо людина не осмислює її в якості позитивних змін, працює «пасивно» – чарівні зміни у житті починаються приблизно через півроку. Додаткове осмислення авторської казки за допомогою гештальт-методів значно прискорює цей процес.

Охочим здатися добровільно
обіцяємо дружню команду
віватівців, можливість
навчитися та виявити свої
здібності у сфері журналістики
(написання статей, фотографія,
верстання, реклама, пошук
коштів і т.п.).

За допомогу у
розповсюдженні журналу
– винагорода!*

Команда могилянського
журналу «Vivat! Aca-
demia»

WANTED!

**YOUNG AND
TALENTED**

**УВАГА!!!
РОЗШУКУЮТЬСЯ
НЕБЕЗПЕЧНІ МОЛОДІ
(ДОСВІДЧЕНІ І НЕ
ДУЖЕ) ЖУРНАЛІСТИ,
ФОТОГРАФИ,
ПРОГРАМІСТИ,
ФАНДРАЙЗЕРИ ТА PR-
НИКИ!!**

vivat

* особливо вправні отримають
години т.зв. ВІДПРАЦЮВАННЯ
Деталі – у шерифів:

096 749 30 86 – Ольга Іжик,
головний редактор

097 142 23 00 – Анна Коталейчук,
видавничий редактор